
Služba na plný úvazek

By David Wilkerson

September 30, 2002 V raných letech církve existovalo velké pronásledování. Během tohoto strašného období byl zajat apoštol Jan a poslán do Říma. Římský císař (buď Nero nebo Dioklecián) poslal Jana do vyhnanství na ostrov Patmos. Tento ostrov byl malý, zpustošený, neobyvatelný místo. Jedinou populací bylo několik vězňů, kteří byli vyhnáni, aby zde dožili své dny. Podobně jako oni, byl i Jan poslán na Patmos, aby tu zemřel.

Apoštol, o kterém se zmiňuji, je ten samý „milovaný Jan“, kterého Ježíš tolik miloval. On byl tím, kdo spočíval na Kristových prsou při Poslední večeři. Byl to také bratr Jakuba a syn Zebedea. A je autorem čtvrtého evangelia stejně tak jako tří biblických epištol, které nesou jeho jméno.

Zkus si představit tu scénu, když se Jan vylodil na Patmosu. Sestoupil na lodní můstek směrem k pustému ostrovu. Nebyly tu žádné stromy, jen písek. Před ním stála malá skupina otrhaných, zatvrzelých, rouhajících se vězňů. Měli vzezření odsouzených k záhubě. Věděli, že zemřou.

Za Janem námořníci vyložili několik beden se zásobami jídla – pravděpodobně rýže, mouka, nepatrné nezbytnosti – a vysypali je na pláž. Potom se opět nalodili a zatáhli lodní můstek. A loď pomalu odplula.

Jan sledoval vězeňskou loď, jak směřuje k horizontu. Nevěděl, zda ji ještě někdy uvidí. Byl zanechán na břehu, ve vyhnanství, opuštěný, určený, aby dožil své dny v izolaci. Později napíše: „Byl jsem poslán do vyhnanství na Patmos pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista“ (viz Zjevení 1:9).

Proč dostal Jan, pokorný učedník Ježíše, takový trest? Proč ho Řím, světová vládnoucí moc, tak zoufale potřebovala izolovat od civilizace? Jan mohl být snadno uvězněn na pevnině. Proč ho chtěl císař umlčet? Nepochybně Řím považoval tohoto muže za hrozbu. Jan byl zřejmě známý, proslulý jak mezi Židy, tak u pohanů. Jak mocný vliv, jak efektivní službu musel Jan mít.

Teď, když Jan sledoval, jak se loď ztrácí, musela se mu vracet jeho vlastní slova. Byl jedním z těch, kdo citovali Ježíše, když říkal: „Přijde čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží. A to učiní vám... Ale toto mluvil jsem vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se na to, že jsem já to odpověděl vám“ (Jan 16:2–4).

Kolik chladných, deštivých, dešivých nocí Jan na Patmosu vydržel? Jak často byl promočený až na kost v prudkých středozemních bouřích? Měl ještě přístřeší nebo šaty na převlečení? Jak často bojoval s nachlazením a nemocemi? A jakou měl stravu? Možná několik pytlíků rýže? Musel si ji odmítovat, věděl, že by měla vydržet tak dlouho, dokud se nevrátí vězeňská loď? Byl nucen chytat hady nebo ještěrky, aby doplnily jeho nuznou stravu?

Podle všech standardů Jan selhal. Mnoho křesťanů by se na něj dnes podívalo a řeklo: „Jaká škoda. Proč by Bůh dovolil, aby jeden z nejpomazanějších mužů byl celou dobu takto izolován? Proč by dovolil, aby byl oddaný služebník vystaven běsnění živlů a téměř umíral hladu. Ostatně napsal, že Ježíš řekl: ‚Zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dá vám... Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla‘ (Jan 16:23–24). Kde byla Janova víra?“

Teď si představ reakci dnešních církevních vedoucích. Smutné je, že by mohli Jana podle současných standardů úspěchu: neměl žádný sbor, žádnou církevní budovu, žádné peníze, aby si pronajal nebo koupil budovu. Neměl žádný dopravní prostředek k cestování, žádný dům, žádné slušné oblečení, ve

kterém by kázal. Neměl žádný program služby, žádný dosah na společnost, žádný plán, jak získat národy. Dnešní vedoucí by ho rychle odepsali se slovy: „Tento muž nemá nic. Skončil. Proč byl povolán v první řadě ke službě?“

Jak by se všichni mylili. O prvním sabatu na Patmosu uvedl Jan do chodu církev. Nazval ji CÍRKEV „JÁ, JAN“. Napsal: „Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúčastník v soužení, i v království, i v trpělivosti Ježíše Krista ... byl jsem u vytržení ducha v den Pánů“ (Zjevení 1:9–10). Jan tu jinými slovy říká: „Ano jsem odloučen od civilizace. Ale mám církev. A sloužím tu Pánu. Nemám žádného bratra ani sestru, se kterými bych se spojil. Ale jsem v Duchu.“ Ujišuji tě, že chvály, které Jan obživoval z tohoto osamocené ostrova, byly pro Boha stejně skvělé, jako tisíce svatých hlasů, které ho uctívají v tisících různých jazycích.

Po několika prvních dnech na Patmosu se Janovi přihodilo něco neuvěřitelného. Učinil rozhodnutí, které navěky ovlivnilo celý církevní svět. Jednoduše řečeno, Jan zemřel všem vlastním plánům a názorům na službu.

Pokud Jan věděl, jeho exil na Patmosu byl jeho konečný osud. Pravděpodobně si myslel: „Možná jsem tu uváznu na doživotí. Ale neztratím Boží oheň. I když jsem tu jen já sám, budu uctívat Pána. Možná nemám žádný sbor, žádné společenství s bratry a sestrami. Ale budu chodit v Duchu. A budu se věnovat hledání Boží tváře. Teď mám čas, abych ho poznal, jako jsem nikdy nemohl.“

Jan ve své izolaci hledal plně Pána. Pohyboval se v Duchu. Vydal sám sebe jako živou oběť. Milovaný, toto je jádrem mého poselství: Jan teď byl ve službě na plný úvazek. Nemíním tím v pojmech, jak normálně o takové službě přemýšlíme. Bylo to na plný úvazek ve smyslu, že Jan měl Boha celého pro sebe.

Víš, na Patmosu nebyla žádná potřeba získávání prostředků, hesel ani reklamních triků. Nebyla tu žádná potřeba soupeřit s jinými služebníky nebo vztyčit větší církevní budovu. A nebyl poblíž nikdo jiný, kdo by Jana chválil, blahopřál mu, vychloubal se jím. Jeho život byl zaměřen na jediný střed (ohnisko), jedinou službu: na Ježíše Krista samotného. To je všechno, co Jan měl. A on řekl v podstatě: „Tohle je všechno, co kdy budu potřebovat: modlitba, uctívání a společenství s Pánem.“

Co je služba na plný úvazek? Služba na plný úvazek prostě neznamená pastorování církve. Ani to neznamená cestovat jako evangelista nebo pořádát probuzenecká shromáždění. Službu na plný úvazek neurčuje diplom nebo certifikát z Biblické školy ani vysvěcení od církevních úředníků. Vlastně můžeš být pastorem velké úspěšné církve a stále ještě nebyť ve službě na plný úvazek. Můžeš kázat stovky poselství, zasahovat zástupy tisíců. Ale žádná z těchto věcí tě neučiní služebníkem na plný úvazek v Božích očích.

Lidé ke mně často přicházejí se žádostí o modlitbu, aby je Pán vyslal do služby na plný úvazek. Jsou to většinou světské lidi se zaměřením na kariéru. Některí opravdu věří, že je Bůh povolal do služby na plný úvazek. Ale jiní jsou prostě neuspokojeni, nedosáhli svého životního cíle nebo jsou znudeni ve svých zaměřeních. Líbí se jim pomýšlení, že budou placeni přijatelnou mzdou za činění Božích věcí.

Jiní jsou zapojeni v Božím díle na částečný úvazek, ale mají naléhavou touhu sloužit na plný úvazek. Ve skutečnosti ve většině zemí musí mít služebníci světské zaměření, protože jejich sbory nemohou podporovat. A ti, kdo berou plat, jsou placeni nedostatečně. Jsou přesvědčeni, že by byli ve své službě efektivnější, pokud by měli dostatečnou podporu, aby ji dělali. Tak po léta vedou přitom

Bohem: „Kdy pro mŕ otevŕeš dveŕe?“

Vŕŕím, že Bŕh touží, aby byl každý vŕŕící zapojen do služby na plný úvazek. Písmo ŕíká, že jsme všichni povoláni jako knŕží pŕed Pánem. Ale nejprve musíme ze své mysli vypudit, že služba na plný úvazek je placená funkce nebo kariéra. V Pánových očích je služba na plný úvazek služba jemu samotnému.

Jednoduše ŕečeno mŕžeš být jako apoštol Jan uvŕznŕný samotný na ostrovŕ a být ve službŕ na plný úvazek. Vlastnŕ považuji Jana za jednoho z nejúspŕšnŕjších služebnŕkŕ v Bibli. Zde je, jak poznáš, zda jsi pŕipraven být služebnŕkem na plný úvazek:

Nepotŕebuješ již lidský potlesk. Nepotŕebuješ již pŕŕizení, plán, zapojení v nŕjakém velkém díle. Nepotŕebuješ doporučení, souhlas nebo povŕŕení. Nepotŕebuješ sbor ani církevní budovu. Jediná služba, která uspokojuje tvou duši, je tvoje modlitba a uctívání Pána. Jsi radŕji sám s Ježíšem, krmíš ho svými chválami, než abys byl obdivován jako velký služebnŕk. Víš, veškerá služba jiným vyplývá ze služby Jemu. Takže ses zcela vydal jediné vŕci: „Moje jediné povolání na této zemi je být služebnŕkem Pána.“ Potom budeš pŕipraven pro to, co Bŕh vidí jako službu na plný úvazek.

Mnoho kazatelŕ, kteŕí jsou dnes pokládáni za služebnŕky na plný úvazek, nejsou v Boŕích očích vŕbec služebnŕci. Vím o kazatelích, kteŕí berou plat, ale neslouží Pánu. Nemají od nŕj žádné Jeho bŕemeno. Nevyhledávají ho pilnŕ v modlitbách. A svá kázání od Nŕj nezískávají. Místo toho si pŕŕčují svá poselství od jiných kazatelŕ. Takoví služebnŕci jsou pouze námezdníci, kteŕí dostávají šek za prosté vykonávání zamŕstnání. Nemodlí se, nemají čerstvé slovo z nebe.

Také znám prosté lidi, kteŕí mají mnohem hlubší znalosti Krista než ti, kteŕí je pastorují. Tito lidé nedostávají ani krejcar za svou službu Pánu. Ale nebe je zná jako služebnŕky na plný úvazek. Jsou pŕŕmluvci, hladovŕjí po pravdŕ, celým srdcem slouží Bohu. Vŕnují se modlitbŕ, uzavírají se sami s Kristem. Ti jsou pravými služebnŕky, již dávno pŕerostli své pastory. Vlastnŕ je jejich pastor možná ztroskotanec, ale vŕbec ne Boŕí služebnŕk.

Vraŕme se zpátky k Janovi na ostrovŕ Patmos. Neexistuje záznam, že by se Jan s nŕkým na ostrovŕ stýkal. (Vŕŕím, že tŕch pár kriminálnŕkŕ, kteŕí tam byli, netoužili po blízkosti tak zbožného muŕe.) Jan nemŕl nikoho, s kým by se kamarádil. Nemŕl zbožnou radu ani žádný hlas, který by poslouchal. Vše, co slyšel, bylo dunŕní pŕŕboje a skŕehotání rackŕ.

Každý by se z takové situace možná zbláznil. Ale Jan ne. Místo toho se naučil být závislý na hlasu Ducha svatého. Držel se ho, lpŕl na nŕm pro útŕchu a ochranu. Když Jan svŕdčil: „A byl jsem u vytržení ducha“ (Zjevení 1:10), ŕíkal v podstatŕ: „Úplnŕ jsem se vzdal Duchu svatému. Spoléhám na nŕj, dŕvŕŕuji mu. A On mŕ vyučuje. On je ten, kdo mi ukázal korupci v církvích v Asii, o kterých jsem psal ve Zjevení. A ukázal mi všechno, co pŕijde na zemi.“

Skutečnŕ, ve své službŕ na plný úvazek dostal Jan zjevení slávy vyvýšeného Krista: „Potom jsem vidŕl, a aj, dveŕe otevŕŕny byly v nebi, a hlas... an mluví se mnou, ŕkocí: Vstup sem, a ukáŕí, co se má dŕti potom. A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trŕn postaven byl na nebi, a na trŕnu jeden sedŕl“ (Zjevení 4:1-2).

Dveŕe do nebe jsou pro nás dnes rovnŕž otevŕené. Podobnŕ jako Jan jsme povoláni, abychom „sem vstoupili“. Písmo ŕíká: „Pŕistupmež tedy smŕle s doufáním k trŕnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas pŕŕhodný“ (Židŕm 4:16). Toto volání, abychom pŕŕšli k

trůnu, je většinou pastory i laickými lidmi ignorováno. Málo věřících opravdu zná Boží hlas. A nemnozí služebníci mluví jako jeho proroci.

Věřím, že co je dnes v církvi nejpotebnější, jsou muži a ženy, kteří se sami vnutí do zkušenosti z Patmosu. Křesťané dnes si udělají čas na sledování televize, nakupování nebo surfování na Internetu, ale málo jich vůbec kdy vystoupí k Božímu trůnu. Přesto Pán slibuje: „Jestliže sem vystoupíš, zjevím ti svou milost a milosrdenství. Ukáži ti věci, které jsi nikdy předtím neviděl, když mě budeš hledat.“

Tak kde jsou služebníci na plný úvazek, kteří nechají za dveřmi každý hlas tla a lidský program? Kterí se odvrátí od každé ctižádosti, aby je řídil a vedl Duch svatý samotný? Kterí dopustí, aby je ostatní nechali podle lidských standardů stranou, kteří se zaměří na jediné ohnisko služby: žít a chodit v Duchu?

Janovi byla izolace vnučena bezbožnými lidmi. Ale Pán má radost, kdykoliv se ochotně podrobíme „vyhnanství“ s ním. Neznamená to, že dáme stranou vnější službu. Neznamená to, že se vzdáme svého zaměstnání, své rodiny, svého svůdectví. Je skutečně možné být zaneprázdněným člověkem a prožívat Patmosovou zkušenost. Na čem záleží je to, že vyloučíme (necháme za dveřmi) každý hlas, činnost a věc, které nám brání ve slyšení Pána. A budeme se zabývat jediným: poslouchám člověka nebo Ducha svatého?

Až se jednou stane Ježíš naším výhradním zaměstnáním, můžeme získat rozpoznání a vedení shůry.

Dovolte, abych vám řekl, co jsem viděl ve svém vlastním „Patmosovém čase“, když jsem byl uzavřený s Pánem Ježíš nám říká, že v posledních dnech zmrtní lidská srdce pro strach (viz Lukáš 21:26). Věřím, že tento čas brzy přijde. Předvídám, že množství lidí v Americe a po celém světě znečitliví svá srdce a myslí pro nastávající teror. Budou se snažit sami sebe oklamat, aby nemuseli čelit žádným hrozným zprávám.

Právě teď, zvláště v New Yorku a Izraeli, trpí spousta lidí nespavostí. Po celém městě se otevřely kliniky, protože tisíce zůstávají vzhůru s pocity strachu. A podle Písma to nejhorší teprve přijde. Kdykoliv starozákonní proroci zahlédli naše dny, chvěli se hrůzou.

Věřím, že ekonomický krach již začal. Během posledních dvou let prodával obchod s cennými papíry více než 7 bilionů dolarů. Možná tam bude na chvíli stoupající trend, ale nevydrží. Skončí nákupní horečka. A dluhy z kreditních karet dovedou mnoho lidí k úpadku. Budou ronit slzy a kvílet na všech stranách kvůli předchozí útratě.

Bublina nemovitostí také praskne. Trh bude plný prodávajících ale bez kupujících. I teď jsou na prodej drahé domy, jejichž vlastníci jsou téměř na mizině kvůli klesajícím cenným papírům. Stavitel z New Jersey mi řekl o nových postavených domech za téměř milion dolarů, ve kterých není žádný nábytek, protože vlastníci byli tvrdě finančně postiženi.

A jako nejděsivější ze všeho vidím, že se chystá vypuknout válka. Svět bude brzy balancovat na okraji paniky z atomové války. To způsobí, že se vedoucí po celém světě budou tlašt.

Nesnažím se nikoho zastrašit. Ale tla Ježíše Krista musí slyšet pravdu o těchto časech. Šábelský duch se už chystá být puštěn ze řetězu na zem. A jak se hrozné události nakupí, věřící znečitliví pro strach. Někteří se budou dokonce narkotizovat jako pohané alkoholem nebo drogami. Jiní se vydají

smyslnosti všeho druhu. Satan jim již poskytnul mohutné menu špíny skrze televizi a Internet. To všechno povede k zatvrzení mezi Božími lidmi.

Ve Zjevení 16:9 Jan popisuje dřívý spalující žár přicházející na zemi: „I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha ... avšak nečinili pokání, aby vzdali slávu jemu.“ Tito trpící budou tak necitliví, že odmítnou vysvobození. Dají místo toho přednost peklu.

Některí z těchto rouhačů budou křesťané. V nadcházejících dnech budou pasivní, vlažní křesťané zažívat otupení svého svědomí. Nebude to zatvrzení proti Bohu, budou se držet formy zbožnosti a věřit, že jsou spasení. Ale přijde čas, kdy nebudou cítit cokoli. A následkem toho nebudou mít strach, šok ani zájem o věčnost. Jejich růst v Kristu se zastaví. A stanou se snadným terčem pro Satana.

Pavel popisuje, co se stane těm, kdo odmítnou vyrůst v Kristu: „Zatemní v rozumu, odcizeni jsou od života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z zatvrzení srdce jejich. Kteřížto zoufavše sobě, vydali se v nestydatost, aby všelikou nečistotu páchali s chtivostí“ (Efezským 4:18–19). Doslovný význam je tento: „Stanou se apatičtí, bez emocí, bez usvědčení, umrtvení, otupení.“ Krátce stanou se nedbalými ohledně Božích věcí. A budou ignorovat každé volání, aby se probudili a hledali Ho.

Ti samí věřící byli varováni, aby „rostli v něm všelikterak, v toho, kterýž jest hlava, totiž Kristus“ (4:15). Pavel chtěl, aby měli vnitřní zdroje nezbytné k tomu, aby obstáli proti Satanovu poslednímu útoku na církev. Ale nebyl v nich žádný proud života. A zvolili si, že budou své mysli narkotizovat chlípností. Tím, že dali přednost chození v nevědomosti, zaslepili svá srdce a neviděli nebezpečný stav, v němž se nacházeli.

A ve své slepotě nemohli jednat s hroznými zprávami. Nemohli čelit teroru, který rychle přicházel na zem. Takže místo, aby utíkali k Ježíši, vydali se každému myslitelnému druhu smyslných požitků, chamtivosti a špatnosti. Jednoduše řečeno, neměli stále dost.

Podobně jako Pavel naléhám na každého mladého věřícího: Jestli ses stal vlažným a apatickým ohledně Ježíše, proveď se. Nedovol, aby se z tvého života vytratil oheň Ducha svatého. Slyš troubení polnice Ducha a hledej Pána. Staň se pro něj služebníkem na plný úvazek, hledej ho celým svým srdcem. Potom budeš mít Kristovu moc, abys čelil dnům, které jsou před tebou.

Pavel to činí absolutně jasným: buď porosteš v Kristu, dáš mu své všechno, nebo skončíš jako ti, o kterých píše Pavel. Zůstaneš-li nadále nedbalý, staneš se úplně necitlivý. Nebudeš se již starat o Boží věci. A staneš se jedním z nejhorších hříšníků na zemi, budeš páchat zlo, které pro tebe nikdy nepřipadalo v úvahu.

Vidím již mezi křesťany znamení tohoto procesu znecitlivění. Některí šílí nákupní horečkou s použitím kreditních karet. Některí kupují domy, které si nemohou dovolit. A mnozí upadají hlouběji a hlouběji do dluhů. Jejich usuzování je stejné jako u svůta: „Jestliže se všechno kolem zhroutí, potom my všichni padneme spolu s ním. Chci si užít, dokud mohu.“

Ne, nikdy. Oni nerozpoznávají časy. Právě teď je jedna třetina Ameriky ve stavu soužení. Požáry sežehly ohromné plochy země v několika státech. Povodně zaplavily rozlehlé oblasti včetně majoritních měst v Texasu. Vidíme nebývalé změny v počasí. Přesto mnoho křesťanů dosud neporozumělo poselství.

Bůh pomoz každému kazateli prosperity, každému kompromitujícímu pastýři, který korumpuje svůj sbor povrchním evangeliem bez jakéhokoliv pokání. Bůh pomoz takovému muži, až se všechno bude hroutit. Lidé vezmou své kazatelny útokem, budou se dožadovat vysvětlení: „Co se děje, pastore? Říkal jsi, že je všechno v pořádku. Svedl jsi nás z cesty.“ Církve se uzavřou, lidé se rozprchnou. A Bůh zadrží ty služebníky, kteří jsou zodpovědní za každou rozčarovanou, zklamanou duši, která se zatvrdila kvůli jejich falešnému vyučování.

Po 11. září loňského roku se lidé nahrnuli do církví, ale během šesti měsíců odešli. Lidé se obrátili na církev následkem teroristických útoků. Ale nenašli tu žádnou naději. Neslyšeli slovo z nebe ani nedostali hojivý balzám pro své zraněné duše. Mnozí z pastorů, kteří jim kázali, neznali Boha, stejně tak jako oni. Mnozí byli muži, kteří se nemodlili, svůtší pastýři, vůbec ne praví služebníci.

Tak lidé odešli. A nevrátí se zpátky, až propukne další děsivá hrůza. Uvědomí si, že byli poprvé oklamáni. Takže přičítají, až budou jejich mysli vystrašené hrůzostrašnými katastrofami, nebudou hledat naději. Spíše se zatvrdí. Přejdou k divoké smyslnosti, aby znarkotizovali své mysli.

Vlastní bojácní, ustaraní a zoufalí uzavřou smlouvu se smrtí samotnou. Nacházíme tuto smlouvu v Izaiáš 28, když prorok popisuje, jak se Efraim těse za období soudu: „Efraim, květ nestálý v kráse a slávě své... jako pšivál s krupobitím, jako povětrný vyvracející, jako povodeň vod... [Bůh] prudce ho až k zemi porazí... Kníže i prorok bloudí, nepřeloují se nápojem opojným... všichni stolové plní jsou vývratkem a lejn, tak že žádného místa čistého není... proto že říkáte: Učinili jsme smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumění“ (Izaiáš 28:1–15).

Zde je znečitlivěný, o kterém mluvím. Tito lidé zkrátka říkali: „Vydali jsme se peklu. Již se v něm vidíme.“ Proč mohli říci takovou věc? Zatvrdili sami sebe před jakoukoliv strašlivou zprávou o soudu. Izaiáš varoval: „Jakž jen počne přecházeti, zachvátí vás; každého zajisté jitra přecházeti bude, ve dne i v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slyšali, k srozumění poslouží“ (28:19).

Hrůzostrašné události, kterým budeme čelit, budou zcela mimo naše chápání. Co potom budou lidé dělat? Podobně jako Efraim se zatvrdí a uznají peklo jako svůj cíl. Možná se ptáš: „A co křesťané?“ Všimni si, koho Izaiáš v této pasáži popisuje: mluvil o věřících, následovnicích Všemohoucího Jehovy. Proč tito lidé uzavřeli smlouvu s peklem? Byli odpadlí, poskvřené špínou světa. A pro jejich smyslnost duchovní oslepli. Takže když přišel soud, byli tak necitliví, že přijali peklo za svůj osud.

Co čeká ty, kdo jsou služebníci na plný úvazek pro Boha? „Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebude kvapiti“ (Izaiáš 28:16). Zatímco svět bude zdřevěný z teroru a nejistoty, Boží uctívající na plný úvazek budou klidní. Pán bude jejich tvrzí v bouři, neotřesitelnou skálou. A všichni ti, kdo se ukryjí v něm, budou bezpeční před nebezpečím.

V ten den se Kristus sám ukáže být vším pro svůj lid: vzácný spasitel, ochránce, opatrovník, naděje uprostřed bouře. A zatímco svět bude mít svou smlouvu s peklem, my budeme mít smlouvu s Ježíšem. Až všude kolem nás budou dopadat soudy, budeme v pokoji, protože se již uvidíme v nebi.

„Kdo věří, nebude kvapiti“ (28:16). Řecký význam tu je: „Nebude zahanbený ani ohromený.“ Nic námi neotřese, protože budeme vědět, že náš Bůh jedná. Budeme vědět, že nás přenesl, tak jako přenesl Izrael v poušti.

Dovolte mi zakončit tímto příkladem dobré zprávy: jednoho dne na Patmosu uvidí Jan loď, jak se

vrací k ostrovu. Když p[ri]stála, [p]ekli Janovi, že [r]ímský císa[ř] zem[ř]el. Te[ď] byl apo[st]ol volný. Tak vystoupil na palubu a plavil se pryč z místa svého vyhnanství a usadil se v Efezu. Tam odtud p[ri]šlo jeho psaní, které se stalo pomazaným sv[ě]tlem pro sv[ět]. Víš, bylo to až po návratu z Patmosu, kdy Jan napsal své t[ri] epištoly církvi na téma lásky. To je to, co B[í]h naučil tohoto oddaného služebníka skrze jeho t[í]žké časy: láska.

Budou k[ř]es[ť]ané v nadcházejících dnech trp[ět]? Ano, budeme. Ale stejn[ě] jist[ě] jako Satan nemohl zničit Jana, nedovolí B[í]h nep[ri]teli, aby zničil jeho svatý zbytek. Pozvedá církve služebník[ů] na plný úvazek, která bude stát v N[á]m skrze každou bou[ři].

Derechos de Autor/ Limitaciones de reproducción: Este archivo/publicación es de la exclusiva propiedad de World Challenge, Inc. Podrá ser impreso en su totalidad para el uso personal del lector o para ser compartido con familiares y amigos. No podrá ser alterado o editado de alguna forma y todas las reproducciones de este archivo/publicación deberán contener esta leyenda de derechos de autor. Este material no podrá ser difundido o transmitido pública y/o electrónicamente en algún otro sitio web, página de Internet o sitio FTP más que en: worldchallenge.org, davidwilkerson.org o tscpulpitseries.org

© 2002 World Challenge, Inc., Apartado Postal 260, Lindale, Texas 75771